

Tamara

Martina Mouseová

Martina Mouseová

TAMARA

Děj i postavy tohoto příběhu, s výjimkou všeobecně známých událostí a osobností, jsou smyšlené.

(1)
TAMARA

Doktorka Tamara Michailovna Kirovová seděla v lékařském pokoji interního oddělení a smutně zírala do zdi. Dnes měla poslední noční službu. Dnešním dnem končila její tříměsíční stáž ve Fakultní nemocnici v Motole a žádné další pracovní uplatnění neměla.

Doktorka Kirovová byla Ruska, bylo jí dvacet šest let. Matka jí často říkala, že si od svých předků vybrala jen to nejlepší. Po otci měla vysokou štíhlou postavu a stejně jako on byla sportovně založená. Byla členkou školních volejbalových a basketbalových týmů, účastnila se plaveckých a atletických soutěží. Krásné a jemné rysy obličeje získala po mamince. Jasně měděné vlasy měla husté a přírodně vlnité. Touto nezvyklou barvou vlasů oslňovalo několik generací žen z otčova příbuzenstva.

Svým vzhledem vždy zaujala. Na zájem a pochvalné poznámky si zvykla už v dětství. Postupně je začala považovat za samozřejmost a přestala je vnímat. Její výjimečná krása jí zajišťovala to, že vždy měla zástup obdivovatelů mezi chlapci a muži, ale zároveň spoustu nepřítelkyň mezi děvčaty a později ženami. Ženy ale dávaly svůj názor na jevo otevřeněji než muži. Anebo je víc vnímala.

Proplouvala životem osaměle. Nikdy neměla skutečné kamarádky. Její spolužačky jí většinou záviděly. Čas od času nějakou jedovatou poznámkou dávaly najevo, že ona přeci nemá důvod stěžovat si, ona má všechno. Pak měla spolužačky, které ji zbožňovaly a uctívaly skoro jako bohyni. A to jí vadilo víc, než nepřátelské poznámky. Navíc byla Tamara velice inteligentní potomek bohatého šlechtického rodu. To už bylo v kombinaci s jejím vhladem pro některé spolužačky k ne-přežití.

Pamatovala si na jednu příhodu ze studií na medicíně. Bylo to v prvním ročníku, čekala se spolužáky před kabinetem, kde přísný profesor Širokov zkoušel z anatomie. Stála ve skupince studentek, které se klepaly hrůzou, že zkoušku neudělají. Tamara si také povzdechla, že se bojí. Vzápětí se ozvala reakce.

„Proč ty bys měla mít strach? Ty krasavice inteligentní! Vždyť ty se nemusíš o nic snažit! Divím se, že tady zabíráš místo někomu, kdo se bude muset živit prací. Ty můžeš dělat kněžnu a celý život nemusíš pracovat.“

Obsah toho výlevu byl už dost nepříjemný, ale tón, jakým to bylo řečeno, byl nenávistný až vražedný. Tamara překvapeně vzhledla a z pohledů ostatních spolužaček zjistila, že si myslí totéž.

V tu chvíli se otevřely dveře profesora kabinetu. Vypotácel se student, kterého právě profesor vyzkoušel, a řekl, že jako další má jít Kirovová. To Tamaru osvobodilo od společnosti nepřejících spolužaček.

Zkoušku tehdy udělala, ale vůbec nevěděla jak. Ta poznámka ji tolik rozhodila, že byla úplně roztřesená. Ale její vytrénovaný mozek pracoval nezávisle na stavu její mysli. Zcela automaticky odpovídala na otázky. Z obávané zkoušky dostala dvojku. Znamku, kterou profesor Širokov dával jen jednomu, dvěma studentům za rok.

V Praze Tamara bydlela už půl roku a celou tu dobu se snažila získat práci lékařky. Ale nedařilo se. Samozřejmě, nemocnice lékaře – internisty sháněly, ale Tamara měla problém s češtinou. Už jí nedělalo problémy češtině porozumět, rozuměla skoro všemu. Problémem pro ni bylo mluvit. Často nemohla nalézt správné slovo a češtinu prokládala ruskými výrazy. Výsledkem pak bylo, že mluvila rusky a české slovo použila jen občas.

Česky se učila v kurzu pro cizince a navíc chodila na soukromé hodiny. Všichni tvrdili, že se učí rychle a dělá velké pokroky. Ale na to, aby mohla mluvit s pacienty, její čeština pořád nestačila. Při všech pohovorech, které v nemocnicích absolvovala, slyšela stejnou odpověď: „Přijali bychom vás velice rádi, výsledky ze studií i doporučení máte výborné. Bohužel to nejde, protože vaše čeština není na dostatečné úrovni. A v oboru interny je komunikace s pacienty důležitá. Až vylepšíte svoji češtinu, určitě se ozvěte.“

„Proč tady vůbec jsem, všechno se tolik změnilo a hlavně pokazilo!“ hořce si pomyslela při těch neveselých úvahách.

Před rokem měla úplně všechno. Muže, který ji miloval. Tatínka, který jí dodával jistotu. Zdravou a šťastnou maminku. Prestižní práci.

Měla všechno a považovala to za samozřejmost. A pak v krátké době o všechno přišla.

S Denisem chodila už od studií na univerzitě. Když dokončili medicínu, tak se jim podařilo získat práci ve stejné nemocnici. Byli pořád spolu, kamarádi i kolegové v nemocnici si je proto dobírali. Říkali jim, že jsou jak siamská dvojčata. Pronajali si byt a začali plánovat společnou budoucnost. V tu dobu se ale objevily první neshody.

Budou mít dítě, tedy Tamara bude mít dítě. Denis si udělá atestaci. Denis chtěl, aby si koupili vilku v klidné části města. Tamara by raději bydlela u svých rodičů, kteří měli velký dům nedaleko nemocnice. Maminka by jim hlídala dítě a Tamara by mohla pokračovat ve své kariéře. Podle Denise by ale měli bydlet sami. Tamara by nějaký čas neměla chodit do práce, měla by se o dítě starat sama. Denis přitom plánoval, že pojede na zahraniční stáž, aby si zvýšil kvalifikaci. A nebylo by lepší mít hned druhé dítě?

V podstatě se neshodovali v ničem. Pro Tamaru nebyla Denisova řešení přijatelná. Byla také lékařka a byla stejně ambiciózní jako on. Nechtěla rozpoutávat hádky předem. Ale také nechtěla, aby Denis rozhodoval o jejím životě a nebral v úvahu její názor. Na to byla až moc chytrá. Při podobných rozhovorech se několikrát ošklivě pohádali. Za nějaký čas se vše uklidnilo. Dohodli se, že tyto problémy budou řešit, až opravdu nastanou. Jejich vztah už ale nebyl stejný jako dřív. Vytratila se z něj bezstarostnost a hlavně se objevily pochybnosti.

Pak přišla rána z čistého nebe. Denis Tamaře oznámil, že čeká dítě s jednou sestřičkou z nemocnice. Blekotal něco o tom, že Tamaru pořád miluje a bude ji milovat vždycky. Ale že má povinnost k tomu dítěti. Pak zasadil Tamaře další ránu tím, že začal mluvit o tom, že mají rozdílný názor na rodinu, že by mohli mít v budoucnu problémy a že je to vlastně takhle lepší. Tamara myslela, že omdlí. Vůbec netušila, že by měl Denis nějaký další poměr. Jejich dlouholetý vztah skončil ze dne na den. Tamaře bylo dvacet pět a byla sama.

Druhá rána osudu přišla za krátkou dobu. Tamařin otec Michail Alexandrovič Kirov byl uznávaným odborníkem v oblasti transplantace srdce. Stejně jako Tamara pracoval ve fakultní nemocnici, ale zároveň byl členem výzkumného týmu Ruské akademie věd. Otec se vždy hodně věnoval práci a Tamara s matkou to považovaly za samozřejmost. Pak ale začal být často unavený, občas nešel do práce s tím, že je nachlazený. Otec měl problémy se srdcem a v té době se jeho stav výrazně zhoršil. Nechtěl tím ale nikoho zatěžovat, matce ani Tamaře se nesvěřil. Proto byla zpráva o jeho infarktu absolutně nečekaná a tím i strašnější. Tatínek na těžký infarkt zemřel.

Maminka se z toho psychicky zhroutila. Musela být několik měsíců hospitalizovaná na psychiatrii. Když ji pak pustili do domácího ošetřování, Tamara si v nemocnici vzala neplacené volno a zůstala s ní doma.

A tak přišla i o práci. Byla to poslední kapka, ale Tamara byla v takovém útlumu, že to ani neřešila.

V nemocnici se už delší dobu necítila dobře. Její rozchod s Deni-
sem byl dlouho oblíbeným tématem většiny rozhovorů. Tamaru na
každém kroku provázely pohledy sester i lékařů. Občas to byly po-
hledy soucitné, ale většinou škodolibé. Ty nepřejícné pohledy jí ří-
kaly: „Za takovou chudinku tě vyměnil. Ty krásná lékařka a on si ra-
ději vezme nenápadnou sestřičku. Proč se to asi stalo? Že bys v něčem
byla horší než ona?“

Tamara přestala chodit na obědy a do kantýny. Po nemocnici se
pohybovala minimálně. Zdržovala se hlavně na interním oddělení,
kde si většinou kolegové ani sestry nedovolili dávat podobný názor
najevo.

Po tatínkově smrti jí už i toto bylo jedno, nevnímala nic. Práci
odváděla jako vždy perfektně, ale tím její vnímání světa končilo. Když
maminku propustili z nemocnice, neváhala ani okamžik a rozhodla
se, že ji bude ošetřovat sama. Po dalších třech měsících se maminka
zotavila natolik, že se Tamara rozhodla k návratu do práce.

Schůzka u primáře interního oddělení pro ni ale byla dalším šo-
kem. Na její místo museli přijmout nového lékaře. Tamaře nabídli
místo lékaře pohotovosti. Byla tak zaskočená, že nedokázala reagovat
okamžitě a musela si vzít čas na rozmyšlenou. Když pak doma o té
změně přemýšlela, uvědomila si, že pokud by její otec žil, nic tako-
vého by se nestalo. Náhle jí bylo jasné, jak hodně otec zajišťoval její
pozici a že všechny výhody měla jen díky jeho vlivu. Rozhodla se
zaměstnání ve fakultní nemocnici ukončit s představou, že nějaký čas

bude doma s maminkou a potom si najde práci jinde. Asi to bude lepší řešení, než se zabývat starými vztahy.

Bylo to hrozné období. Bydlely s maminkou samy ve velkém domě. Každá místnost a každá věc jim připomínala tatínka. Tamara měla podezření, že se matčin psychický stav zhoršuje. Přemýšlela o tom, že by se měly někam přestěhovat. V Moskvě však už neměly žádné příbuzné. Maminka pocházela z Petrohradu. Tam teď žila její sestra s manželem, který byl dlouhodobě nemocný. Nepřicházelo tedy v úvahu, aby se k nim Tamara s maminkou nastěhovaly. Řešení jejich situace se objevilo nečekaně a v pravou chvíli. Strýc Alexej, otčův starší bratr, jim nabídl, aby se přestěhovaly za ním a jeho rodinou do Prahy. Dlouho neváhaly a nabídku přijaly.

Strýček Alexej byl právník a před několika lety s celou rodinou přesídlil do Prahy. Tam se stal jedním ze společníků prestižní právnické firmy, která se zabývala především záležitostmi imigrantů. Vlastnil honosnou vilu v Praze – Troji. Tamaře a její matce nabídl, že ve vile budou obývat dva samostatné apartmány, které jim poskytnou naprosté soukromí. Maminka byla z té nabídky nadšená. Vždy si dobře rozuměla se strýcem i s jeho manželkou. Strýc a teta měli syna Sergeje, který byl o několik let starší než Tamara. Ve vile také bydlely dvě tetiny vzdálené příbuzné, které se staraly o domácnost. Maminka tam tedy bude mít společnost. Tamara předpokládala, že i jí se podaří rychle nalézt uplatnění v některé z nemocnic.

Zadaly tedy realitní kanceláři, aby našla pro jejich dům nájemníky. Sbalily se a přestěhovaly do Prahy. Maminka byla spokojená. Tamara

méně. Za celého půl roku se jí nepodařilo najít práci. Poslední tři měsíce měla alespoň stáž, která ale dnešním dnem končila.

Jednalo se o neplacenou studentskou stáž a získala ji jen díky známostem strýce Alexeje. Tamara byla přesvědčená, že její stáž nezajistily jen známosti, ale i určitá částka, která putovala do správné kapsy. Přesto byla za tu možnost nekonečně vděčná. V době, kdy nepracovala, měla pocit, že každý den ztrácí něco ze svých znalostí.

A navíc, Tamara nemocnice už od dětství milovala. Tatínek i dědeček byli lékaři. Dědeček jí o práci lékaře často vyprávěl. To byla ještě hodně malá a dědeček jí povídal příběhy z nemocnice místo pohádek. Tatínek ji do nemocnice bral. Když jí bylo deset, tak jí maminka ušila malou verzi lékařského pláště. V nemocnici pak malá Tamara chodila s tatínkem navštěvovat pacienty.

V průběhu právě končící stáže se Tamara přesvědčila o tom, že bez přítomnosti dalšího lékaře by skutečně pacienty vyšetřovat nemohla. Její komunikace v češtině byla opravdu velice slabá. V pozici stážistky byla vedená jako studentka medicíny, proto nemohla být v ordinaci sama. Většinu rozhovorů rozuměla, ale stále by se nedokázala pacienta na všechno potřebné vyptat. S lékaři i se sestrami na oddělení vycházela dobře. Byla jim vděčná, že jí pomáhají při rozhovorech s pacienty.

Za ty tři měsíce si v nemocnici dokonce našla přátele. Byli to dva mladí lékaři z chirurgie, doktor Marek a doktorka Vítečková. Doktor Marek byl idolem všech sester v oddělení. Vypadal jako dokonalý lékař z televizních seriálů. Vysoký, štíhlý, pohledná tvář. Z pohledu

sestřiček, které po něm vzdychaly, měl jednu velikou nevýhodu. Byl ženatý, a navíc šťastně ženatý. O další vztahy neměl absolutně žádný zájem. Pro Tamaru to byla úleva, nemusela se z jeho strany obávat nějakých útoků.

Doktorka Jana Vítečková byla asi o dva roky starší než Tamara. Svobodná, nezadaná, rázná a jednoznačná žena se specifickým smyslem pro humor. Sestřičky si šeptaly, že měla nějakou špatnou zkušenost s bývalým partnerem. Zřejmě proto doktorka Vítečková kromě práce v nemocnici pracovala také v Centru pomoci obětem domácího násilí. Často Tamaře o své druhé práci vyprávěla.

„Přijď se někdy podívat, je to velká zkušenost. A lékařů je tam pořád nedostatek,“ zvala Jana Vítečková Tamaru.

„Myslím, že na to momentálně nejsem psychicky dost silná. Já podobné příběhy hluboce prožívám, nedokážu zachovat profesionální odstup,“ odpověděla Tamara.

Jednou ale Tamara v Centru vypomáhala. Jana jí telefonovala v sobotu večer s prosbou o pomoc. Do Centra přišla žena, která mluvila jen rusky, proto rychle potřebovali tlumočníka. Tamara neváhala, zavolala si taxi a během čtvrt hodiny byla na místě. Tam pomáhala rozklíčovat smutný příběh mladé ženy z Kyjeva, jejíž manžel byl hodný a mírný člověk, ale jen dokud se nenapil. Alkohol z něj rychle udělal násilníka.

Tamara se utvrdila v názoru, že by tam pracovat nemohla. Záviděla ale Janě. Jana měla nejen práci v nemocnici, ale i zde v Centru,

kde pomáhala lidem, kteří to akutně potřebovali. Podobné poslání Tamaře scházelo.

Tamara nepotřebovala pracovat z finančních důvodů. Byla zabezpečená dostatečně. Měly s maminkou velkou hotovost, další peníze byly uložené v solidních akcích, dostávaly peníze z pronájmu domu v Moskvě, rezervou byly také maminčiny šperky. S ubytováním ve strýčkově vile neměly žádné náklady. Tamara však věděla, že u strýce nemůže bydlet věčně, že si musí vytvořit vlastní život. A k tomu patřilo i zaměstnání.

Z hlubokých úvah a vzpomínek Tamaru vyrušil zvuk telefonu.

„Interna, doktorka Kirovová,“ ohlásila se.

V telefonu se ozvala primářka interního oddělení doktorka Mazuchová: „Paní kolegyně, jak dnes probíhá služba?“

„Vše v pořádku, paní primářko.“

„Chtěla jsem vás požádat, abyste, až vám skončí služba, přišla ke mně.“

„Ano, paní primářko.“

Tamara si pomyslela, že opět uslyší tu obvyklou frázi, jak je dobrá. Ale ta čeština!

Noční služba končila v šest ráno. Tamara se osprchovala, převlékla a vydala se do kanceláře primářky.

Primářka Mazuchová byla příjemná asi pětapadesátiletá žena. Drobná, štíhlá, energická. Mluvila rychle jako lidé, kteří přemýšlejí velice rychle.

„Děkuji, paní kolegyně, že jste si udělala čas. Chtěla jsem vám poděkovat za vaši práci. Musím říct, že vaše odborná úroveň je velmi vysoká. Pokud byste byla členem mého týmu, patřila byste k nejlepším, možná byste byla nejlepší.“

„Děkuji vám, paní primářko,“ odpověděla Tamara, „pracovala jsem ve vašem týmu ráda, i když moje pracovní zařazení nemohlo být stoprocentní. Váš tým je vysoce profesionální a výborně vedený.“

„Máte již další pracovní uplatnění?“

„Ne, dosud nemám. Moje čeština není na dostatečné úrovni. A po zkušenostech ze stáže musím uznat, že bych zatím jako samostatný lékař pracovat nemohla.“

„Měla bych pro vás nabídku,“ řekla primářka.

Tamara strnula, nebyla schopná slova.

„Můj syn je ředitelem soukromé kliniky Medica. Je to zařízení, které navštěvují zahraniční diplomaté, ředitelé nadnárodních společností a finančních ústavů a samozřejmě jejich rodinní příslušníci. Vedení kliniky se snaží zajistit pacientům nadstandardní péči. S tím souvisí i to, že klinika zaměstnává lékaře, kteří perfektně mluví světovými jazyky. Nyní klinika hledá lékaře internistu, který mluví anglicky a francouzsky, ale především rusky. Vedení kliniky také klade veliký důraz na odborné kvality lékařů. Podle mého názoru se na to pracovní místo výborně hodíte. Vaší vysokou odbornou úroveň si jsem jistá, na ruštinu se ptát nemusím. Jak jste na tom s dalšími jazyky?“

„Anglicky a francouzsky mluvím plynule, z obou jazyků mám certifikát. Dále mluvím německy, ale zkoušku z němčiny nemám.“

„Výborně. Předpokládala jsem, že jste jazykově vybavená,“ řekla primárka s úsměvem, „měla byste zájem sejít se s mým synem a pohovořit si o tom pracovním místě?“

„Ovšem, mám velký zájem,“ odpověděla Tamara roztřeseně.

„Oznámím tedy výsledek našeho rozhovoru synovi,“ řekla primárka a vzala do ruky mobilní telefon.

Tamara byla v takovém šoku, že telefonický rozhovor skoro nevnímala.

Primárka přerušila hovor a zeptala se: „Mohla byste se dostavit na kliniku zítra v deset hodin?“

„Ano, samozřejmě,“ odpověděla Tamara.

Primárka ukončila telefonát a řekla: „Termín schůzky je tedy domluven, zde máte synovu vizitku. Přeji vám, ať to vyjde.“

„Paní primárko, ani nevím, jak vám mám poděkovat!“ řekla Tamara dojatě.

„Neděkujte. Vy získáte prestižní pracovní místo a klinika mého syna získá prvotřídní lékařku. Výhoda je na obou stranách.“

Tamara se rozloučila s primárkou a vyšla na nemocniční chodbu. Měla obrovskou radost, protože její složitá situace se jako mávnutím kouzelného proutku vyřešila. Měla pocit, jako by z temné a studené místnosti vyšla do rozkvetlé jarní zahrady. V tu chvíli zatoužila po tom, aby se mohla o tu radost s někým podělit. Rozhodla se, že zkusí, jestli nezastihne některého ze svých přátel. Vydala se na chirurgii a zaťukala na dveře lékařského pokoje. Dveře se hned otevřely, stál

v nich mladý doktor, kterého Tamara ještě nepotkala a měřil si ji „svlékacím“ pohledem.

„Hledáte mě, slečno?“ řekl tónem, který Tamaru okamžitě rozčílil.

„Ne, vás nehledám! Hledám doktorku Vítečkovou nebo doktora Marka. A mimochodem jsem doktorka Kirovová,“ řekla víc rusky, než česky.

„Kirovová? Moc vám nerozumím,“ odpověděl ironicky.

„Ano, Kirovová, jsem z Ruska. A abyste se nemusel ptát, tak Rusko je takový trochu větší stát, který leží na východ od Prahy, ale s tím se nezatežujte. Je tam doktorka Vítečková nebo doktor Marek?“

„Zdravím, Tamaro.“

Ve dveřích lékařského pokoje se objevil Tomáš Marek. „Kolegu Hajného neber vážně, on se jen neumí chovat.“

Tamara už Hajnému nevěnovala pozornost.

„Ahoj, Tomáši. Musím ti něco říct! Jana tady není?“

„Ne, dnes neslouží. Copak se stalo? Podle toho, jak se tváříš, máš dobré zprávy. Právě odjíždím. Jestli chceš, tak pojed' se mnou. Zavezu tě domů a cestou mi to v klidu povíš.“

Cestou Tamara všechno Tomášovi vylíčila.

„Ty máš ale kliku!“ zvolal Tomáš, „práce na klinice Medica je snem všech lékařů.“

„Proč?“ ptala se Tamara, „je to tak dobré pracoviště?“

„To také,“ připustil Tomáš, „vybavení je špičkové a pracují tam jen samí výborní lékaři. Ale hlavně tam jsou pohádkové platy. A navíc VIP klientela. Pacienty jsou diplomaté, politici, bohatí podnikatelé ale

také známí herci, zpěváci a spisovatelé. Tam se můžeš seznámit s velmi důležitými a vlivnými lidmi. A to se také cení!“

„Tak to jsem ten pravý adept na zaměstnance. Politika mě nezajímá, vaše podnikatele a umělce neznám a o peníze se mi moc nejedná.“

„To ale nikomu neříkej! Všichni by tě měli za blázna,“ zasmál se Tomáš.

„Stejně to bude jen pohovor, nemusí to vyjít,“ povzdechla si Tamara.

„To bych neřekl. Jak znám Mazuchovy, tak ti se nezdržují s nikým, o kom nejsou přesvědčeni, že je pro ně ideální.“

„Ty znáš i toho ředitele?“ podivila se Tamara.

„Ano, Richard Mazuch. Často jsem s ním sloužil na úrazovce, je to výborný chirurg.“

„Výborný chirurg a teď je ředitelem kliniky?“

„Pokud si vzpomínám, měl takový záměr už dávno. V rodinné vile zřídili kliniku. Myslím, že se jim to dost vyplatilo. Richard a jeho matka jsou spolumajiteli. Richard je ředitelem a zároveň pracuje na chirurgii.“

Tamara už nic neřekla a začala přemýšlet o přípravě na zítřejší pohovor. A napadla ji momentálně nejdůležitější otázka: „Co si vezmu na sebe?“

V tu chvíli už přijížděli ke strýcově vile. Z brány právě vyjížděl bratrancův VW. Tamara si s údivem všimla, že jeho auto zpomaluje a zastavuje vedle Tomášova.

„Snad neproběhne nějaký výstup! Ne před cizím člověkem a hlavně ne před Tomášem!“ přála si Tamara v duchu.

(2)

SERGEJ

Když se Tamara s matkou přistěhovaly do Prahy, bratranec Sergej se rozhodl, že musí na Tamaru dohlížet. Několikrát jí vyčetl, že se chová nevhodně. Nelíbily se mu její noční služby, výpravy do města bez doprovodu i příliš vyzývavé oblečení. Rázně mu řekla, že si jí nemá všímat. Je dospělá a bude se chovat podle svých pravidel, ne podle jeho pokynů.

Sergej ale tento argument nebral v úvahu. Soptil: „Nemáš otce, bratra ani manžela, kteří by na tebe dávali pozor. Já a můj otec jsme tvoji nejbližší mužští příbuzní. Otec má spoustu práce, proto na tebe musím dohlížet já!“

„To jsou nějaká středověká pravidla, která neplatí už stovky let. A já se podle nich řídit nebudu. Přestaň s tím!“ odsekla.

Tamara se rozhodla, že pokud proběhne ještě další výstup, řekne o tom strýčkovi. Nechtěla dělat problémy. Byla strýcově rodině vděčná, že je pozvali a přijali mezi sebe. Hlavně byla ráda, že se tady líbí mamince. Poté, co opustily stresující prostředí moskevského domu, maminka pookřála. A po šesti měsících strávených v Praze byla téměř tak šťastná a bezstarostná jako dřív.

Ted' ale hrozil další výbuch ze Sergejovy strany. Tamara rychle Tomášovi poděkovala za svezení a vystoupila. Doufala, že Tomáš odjede dřív, než Sergej vystoupí z auta. Skoro to vyšlo. Tamara rychle přešla ulici směrem k brance do zahrady strýcovy vily. Sergej byl ale rychlejší, okamžitě stál před brankou, aby zabránil Tamaře projít.

„Chováš se jak nějaká poběhllice,“ syčel jí vztekle do obličeje, „necháváš se vozit domů cizími chlapy! To už se nikdy nebude opakovat!“

„Řekla jsem ti, že mě máš nechat na pokoji!“ odpověděla Tamara stejným tónem.

Vedle nich zastavilo Tomášovo auto. Tomáš stáhl okénko a zeptal se: „Tamaro, nemáš nějaký problém? Nepotřebuješ pomoc?“

Tamara koutkem oka viděla Sergeje, jak zatíná pěsti a nahrbuje se jak boxer. „Jen to ne!“ zaúpěla Tamara v duchu. Sergej dokázal být velice nebezpečný, ovládal několik druhů bojových sportů. Tamaru napadlo jen jediné řešení, vsadit na důstojnost.

„Ne, děkuji, vše je v pořádku. Řešíme drobnou rodinnou záležitost. Toto je můj bratranec Sergej Alexejevič Kirov, ředitel zastoupení banky Russka v České republice.“

Tento způsob představení měl na Sergeje očividný účinek. Zarazil se, napřímil se a důstojně pokynul hlavou směrem k Tomášovi.

„Zabralo to!“ zajásala Tamara v duchu a rychle pokračovala, „Sergeji, dovol, abych ti představila svého kolegu doktora Marka, vedoucího lékaře chirurgického oddělení fakultní nemocnice.“

Na Tomášovi bylo vidět, že pochopil její záměr, pokynul vážně hlavou a řekl: „Těší mě,“ pak dodal, „pokud tedy není žádný problém, rozloučím se s vámi.“

Tamara mu v očích viděla otázku, jestli je skutečně všechno v pořádku.

Pokusila se o klidný tón a s úsměvem řekla: „Ano, vše je v pořádku, děkuji za svezení. Na shledanou.“

Tomáš konečně odjel. Tamara rychle prošla kolem Sergeje. Ten ji dostihl, až když byla u domu. Tentokrát nesyčel vzteky, ale začal rvát: „Co si to dovoluješ, takhle mě ponížit před takovým ubožákem, nějakým doktůrkem!“

Tamara nestačila ani otevřít pusu k odpovědi, když se otevřelo jedno z oken v přízemí. Bylo to okno strýcovy pracovny.

„Tamaro, Sergeji, očekávám vás ve své pracovně,“ řekl strýc svým obvyklým tichým, ale nekompromisním hlasem.

Sergej jako by se zmenšil o půl metru. Shrbil se, sklonil hlavu a vyrazil jako první k domu. Tamara šla s povzdechem za ním. Obsah rozhovoru, který ji čekal, si nedokázala představit.

Strýcova pracovna byla tak veliká, že by se tam mohly pořádat menší taneční oslavy. Zařízená byla nádherným tmavým nábytkem vyleštěným do maximálního lesku. Podlahu pokrýval luxusní koberec.

Ale to, co Tamaru zajímalo nejvíc, bylo rozvěšené na zdech. Galerie předků. Dvanáct portrétů významných mužů rodu Kirovových. Nejstarší a nejvzácnější byl obraz knížete Michaila Michailoviče

Kirova, slavného generála. Obraz vznikl kolem roku 1700, kdy byl kníže velitelem carského námořnictva. Autorem obrazu byl dvorní malíř cara Petra Velikého. Ve spodní části rámu byla do dřeva zasazená sametová destička. Na destičce byly zavěšeny řády, kterými byl kníže vyznamenán. Tamara je uměla vyjmenovat, v dětství to pro ni byla oblíbená básnička: Řád sv. Ondřeje, Řád sv. Alexandra Něvského, Řád sv. Anny, Řád bílé orlice. Nejvíce se jí líbil ten poslední, Řád bílé orlice. Jako dítě se ptala tatínka, jestli ona také dostane takový řád. Tatínek jí odpověděl, že řády udělovali jen carové a že se takové řády už neudělují. Ale že může dostat nějakou cenu, když bude například vědkyně a vymyslí nový lék. A tehdy se Tamara rozhodla, že jejím životním cílem bude dostat nějakou důležitou cenu, pro ni to bude řád.

Na ostatních portrétech byli další významní členové jejich rodu. Kníže Alexandr Michailovič Kirov, diplomat, státník a osvícenec. Kníže Boris Borisovič Kirov, fyzik a geofyzik, člen Petrohradské Akademie věd. Byl tam portrét Tamařina pradědečka, který byl významným kardiologem a také dědečka, známého chirurga. Celkem to bylo dvanáct obrazů. V pracovně byly pověšeny jen ty vybrané.

„Měla bych strýčka poprosit, aby do galerie přidal také tatínkův portrét,“ uvědomila si Tamara. Její otec se sice nedal portrétovat od malíře, ale když získal profesorský titul, nechal si udělat fotografický portrét od uměleckého fotografa. Portrét byl zasazen v krásném ozdobném rámu a mohl by být do galerie zařazen.

Když se Sergejem usedli do kožených křesel, promluvil strýc: „Ne-
vím sice, čeho se váš spor týkal, ale část jsem slyšel, nebylo možné to
přeslechnout. Ty, Sergeji, jsi byl ke své sestřence hrubý, musíš se
omluvit. Teď a tady!“

„Omlouvám se,“ zahučel Sergej.

„Přijímám omluvu,“ odpověděla Tamara.

„Vyřešeno,“ řekl strýc, „Tamaro, já teď domluvíím jednu záležitost
se Sergejem a pak bych si s tebou chtěl promluvit. Máš chvíli čas?“

„Ano, samozřejmě,“ odpověděla Tamara.

Pohodlně se usadila a začala upíjet výborné cappuccino, které
právě servírovala hospodyně. Byla ráda, že nepříjemnou část rozhovoru
se strýcem má za sebou. Předchozí napětí z ní spadlo a uvolnila
se. Začala se jí vracet dobrá nálada.

Znovu si začala prohlížet své oblíbené obrazy. Při pohledu na por-
tréty se jí vybavovaly různé příhody a situace z minulosti. Pamatovala
si, jak jí o osobnostech z obrazů vyprávěl dědeček. Mohly jí být asi
čtyři roky. Seděla dědečkovi na klíně v jeho krásné pracovně v ho-
nosném domě v centru Moskvy. Dědeček vyprávěl tichým hlasem,
často musel přestat, aby se nadechl.

„Jsem hodně nemocný,“ řekl jí tenkrát, „už tady dlouho nebudu.“

„A kde budeš?“ zeptala se ho zvědavě.

„Umřu a sám nevím, kde potom budu.“

„To je škoda, přišla bych se za tebou podívat.“

„To jsi moc hodná holčička. Ale ty patříš sem.“

„Moc tomu nerozumím,“ řekla.

„Tomu nerozumí nikdo a nikdo neví, jak to opravdu je. Každý z nás se to jednou dozví, ale pak už to nikomu nemůže říct.“

Malá Tamara zamračeně seděla, dívala se do země a vrtěla hlavou.

„Víš, co ti povím Tamarko, jsi moc chytrá holčička. Připomínáš mi tvého tatínka, ten byl také takový chytrolínek.“

„Dědečku, jak to víš, že jsem chytrá. Jak se to pozná?“

„Pozná se to třeba podle toho, jak dobře ti jde francouzština a angličtina.“

„To je ale přece hrozně lehké!“

„Pro většinu lidí to lehké není. Naopak, často mají s cizími jazyky problémy. Ty máš chytrou hlavičku a dobrou paměť, proto ti to jde tak dobře.“

Po chvíli dědeček pokračoval: „Všimla sis, Tamarko, že na těch obrazech jsou jen pánové? Žádná paní?“

„Ano, všimla. Už jsem se na to ptala tatínka a ten mi řekl, že dřív paní nemohly být doktorkami nebo velet vojákům.“

„Tak to je pravda. Ale teď už je jiná doba, ženy mohou být stejně úspěšné jako muži.“

„Myslíš, dědečku, že bych mohla být doktorkou a mít tady také obraz?“

„Jsem si tím jistý. Ty, Tamarko, toho dokážeš hodně a budeš mít obraz v této galerii jako první paní.“

„Tak domluveno!“ zvolala tehdy malá Tamara radostně.

„Domluveno!“ odpověděl dědeček s úsměvem, protože takto si děti domlouvaly pravidla her.

Dnes už dospělá Tamara seděla ve strýcově pracovně a říkala si, že první část dohody s dědečkem má splněnou. Stala se doktorkou. Teď jí zbývá ta druhá část. Být tak úspěšná, aby jednou její portrét patřil mezi obrazy celebrit rodu Kirovových.

„To bude dlouhá cesta. Já jsem pořád na startu a už dlouho se mi nedaří rozběhnout se,“ pomyslela si hořce.

Když teď Tamara bloudila duchem v minulosti, upřeně se dívala na obraz generála Kirova. Podvědomě studovala tvar lebky a další anatomické znaky. A s překvapením si uvědomila, jak moc se strýc Alexej generálovi podobá. V ten moment už strýc ukončil rozhovor se Sergejem. Sergej odcházel z místnosti. Když míjel Tamaru, střelil po ní zlostným pohledem.

„Ten si nedá pokoj,“ pomyslela si Tamara vztekle.

V tu chvíli na ni promluvil strýc: „Tak co jsi při tom vědeckém zkoumání zjistila?“

Tamara se na něj překvapeně podívala a viděla, že se usmívá. To bylo u strýčka Alexeje dost vzácné. Uvědomila si, že mluví o tom, jak soustředěně porovnávala jeho a generálovu podobu.

„Omlouvám se,“ řekla Tamara, „byla jsem myšlenkami mimo tuto místnost. Ale zjistila jsem, že se tvar tvé lebky neuvěřitelně shoduje s tvarem generálovy lebky. Musela bych udělat přesná měření, ale i odhadem se jedná o výraznou shodu.“

„Tak to je velká pocta podobat se nejvýznamnější osobnosti našeho rodu! Děkuji, potěšila jsi mě! Ale teď k tomu, co jsem s tebou chtěl probrat.“

Strýc se odmlčel a v obličeji se mu objevil zvláštní výraz. Smutek, rozpaky a lítost zároveň. Tamara se lekla. Takového strýčka neznala.

Strýc pak tichým a snad i trochu nejistým hlasem pokračoval: „První věc se týká obrazů. Rozhodl jsem se, že portréty našich předků odkážu tobě.“

Tamara zalapala po dechu. Strýcovo rozhodnutí pro ni bylo velkým překvapením. Obrazy byly rodovým pokladem. Bylo samozřejmé, že je vlastní hlava rodiny. Byly v podstatě symbolem jejich rodu. Ukrývalo se v nich poselství. Každý, kdo si je prohlížel, si musel uvědomit, jak starobylý je rod Kirovových a jak významné osobnosti z něj vyšly. Tamara chvíli nemohla ani promluvit.

„To jsem nečekala, strýčku,“ vykoktala zmateně, když se trochu vzpamatovala, „děkuji. Ale co Sergej?“

„Sergej si těch obrazů neváží. Historie rodu Kirovových ho nezajímá. Obrazy musí zdědit ten člen rodu, který galerii zachová, bude ji opatrovat, rozšiřovat a zajistí její pokračování. To by Sergej nesplnil,“ řekl strýček smutně.

A tiše dodal: „Sergej si nechal obrazy ocenit. Samozřejmě bez mého vědomí. To myslím mluví za vše. Snažím se nemít mu to za zlé, i když mě to hluboce ranilo. On už má takovou povahu. Pro něj je důležité jen to, co lze vyčíslit penězi a výhodně prodat.“

Strýček se na několik minut odmlčel, vstal od stolu a pomalu procházel kolem stěny, kde byly pověšené obrazy. Před každým z nich se zastavil a několik okamžiků na něj hleděl. Pak si opět sedl a tiše pokračoval: „Já jsem na to přišel nedávno, ale ty to víš už skoro patnáct

let. Pamatuješ, jak jsi mi přišla u nás v Kirovovu říct, že Sergej si obrazy nezaslouží? Tenkrát jsem se na tebe zlobil. Dnes vím, že jsi měla pravdu.“

Tamara jen pokývala hlavou a opět se přenesla zpět v čase. Tenkrát jí bylo asi deset let. Bylo to o letních prázdninách, které jako obvykle trávila s maminkou na rodovém panství Kirovovo. Tatínek chodil do práce a jezdil za nimi o víkendech.

Kirovovo byla krásná, typicky ruská, historická budova postavená na začátku 18. století, která se v rodě dědila z generace na generaci. K budově patřilo i rozlehlé panství. Dědeček Alexander vyprávěl, že panství koupil generál Kirov od jednoho z nejbližších pobočníků samotného cara Petra Velikého. Každý Kirov, který panství zdědil, udělal nějaké úpravy a modernizace. Naštěstí se ale podařilo zachovat původní historický vzhled hlavní budovy.

V budově byla prostorná vstupní hala, přijímací salón, jídelna, malý taneční sál, obrazárna a dvacet pokojů. Všechny místnosti byly nádherně vybavené a bohatě zdobené. V reprezentativních místnostech byly mramorové podlahy, na stěnách visely drahé obrazy, nábytek i stropy byly bohatě vyřezávané a zdobené zlatem. Ozdobou každé místnosti byl také obrovský křišťálový lustr.

Za hlavní budovou stály méně výstavné budovy, ve kterých bydlelo služebnictvo, dále garáže, stáje a další hospodářské budovy. Z příjezdové cesty byla vidět jen krásná hlavní budova. K panství patřily také rozsáhlé pozemky, dva mlýny a kamenolom.

Kirovovo bylo přímým svědkem téměř všech zásadních historických událostí, které se v Rusku udály. Oblíbil si ho sám car Petr Veliký. Často panství navštěvoval, a protože měl rád společnost, doprovázel ho vždy celý dvůr. Také carevna Kateřina Veliká sem ráda jezdila na hony.

Protože se Kirovovo nacházelo jihozápadně od Moskvy, převalily se přes něj všechny armády, které se v průběhu čtyř století pokoušely Moskvu dobýt.

Napoleonovi vojáci panství vyplenili hned dvakrát. Poprvé při jejich sebevědomém postupu na Moskvu. A ani, když se zubožené zbytky původní armády vracely, nedokázali vojáci odolat, aby si neodnesli nějakou tu cennost. Sám císař Napoleon na panství jednou nocoval.

Podobná situace, jako v době Napoleonova vpádu, nastala při invazi německých vojsk v roce 1941. Tehdy mělo na Kirovovu základnu německé velení, což panství zřejmě zachránilo před zničením.

Ale nejvíc bylo panství ohroženo v době nástupu sovětů k moci. Tehdy se podařilo rodové dědictví zachovat jen díky opatrnému a na nejvyšší diplomatickému jednání Tamařina pradědečka.

Pradědeček Alexej Borisovič Kirov byl lékař, který se specializoval na nemoci srdce. V době bolševické revoluce mu bylo asi čtyřicet let. S obavami sledoval, jak sověty zabírají bohatým lidem majetek. Nezáleželo na tom, jestli je to majetek šlechty nebo podnikatelů, vše mělo patřit sovětskému lidu. Majetek Kirovových nebyl tak obrovský, aby vzbudil jejich zájem hned na začátku. Pradědeček ale správně tušil, že

se od velkých majetků přesunou k těm menším. Proto vymyslel a uskutečnil záchranný plán.

V Kirovovu na svoje náklady zřídil sanatorium pro kardiologicky nemocné pacienty. Důležité bylo, že se tam měl léčit prostý sovětský lid. Uvolnil velkou část hlavní budovy. Rodina si nechala jen několik pokojů v odděleném křídle, které mělo samostatný vchod. Propustil většinu sloužících a tím se uvolnila i vedlejší budova. Provedl potřebné stavební úpravy a z panství bylo sanatorium. Nakonec nakoupil vybavení a najal personál.

Pak se vydal do Moskvy, kde navštěvoval špičky sovětské moci a zval je na návštěvu nově vzniklého „sanatoria pro sovětský lid“. Po nějakém čase bylo jeho sanatorium poměrně dost známé. O místa byl velký zájem. Ale jezdili tam jen ti nejmocnější, jejich příbuzní a známí. V sanatoriu nikdy nebylo víc než deset, patnáct pacientů. Doktor Kirov poskytoval odbornou péči na vysoké úrovni. Získal tak několik vděčných pacientů mezi mocnými a s jejich pomocí, ale také díky vhodně cíleným úplatkům zajistil, že panství zůstalo jeho majetkem. Sanatorium fungovalo několik desítek let. V době druhé světové války se zde léčili zranění důstojníci. Po válce bylo zrušeno a rodina váženého profesora Kirova ho vlastnila dále.

V době, na kterou teď Tamara vzpomínala, vlastnil panství strýček Alexej, který byl jako nejstarší syn také nositelem knížecího titulu.

Ten den bylo hrozné horko. Maminka hrála s tetičkou v zahradním altánku karty, strýček byl jako obvykle ve své pracovně. Tamara se rozhodla, že vyzkouší novou malířskou soupřavu, kterou jí tatínek

přivezl z Moskvy. Byla vybavená jako skutečný malíř. Měla stojan, paletu, štětce a velkou sadu barev. Vše si rozložila v salónu a rozhodla se namalovat kopie portrétů slavných předků. Tamara dobře věděla, že po strýčkovi vše zdědí jeho jediný syn Sergej.

Její protivný bratranec Sergej byl jiný než ostatní kluci. Nebyl jen zlobivý, byl vztekklý a rád dělal naschvály. Tamara z něj cítila podivnou zlobu a nenávist ke všem a ke všemu. Divila se, že si toho nikdo jiný nevšiml. Tamaře hrozně vadilo, že právě Sergej zdědí její milované obrazy.

„Když bude mít Sergej originály, tak já budu mít alespoň kopie. Třeba to nebude ani poznat. Vždyť to nemůže být tak těžké,“ říkala si, když začínala malovat. V tu chvíli se kolem ní přehnal Sergej. Běžel si ven hrát, nebo spíš něco vyvádět. Když ale uviděl Tamaru s její malířskou výbavou, na místě zabrzdil. „Co to děláš?“ houkl na ni.

„Budu malovat, to jsi nepoznal?“ opáčila zlostně.

„To budeš malovat ty plesnivé dědky?“

„Co to říkáš? Jaké dědky? Tak jim přece nemůžeš říkat, jsou to naši předci! A ty nikdy nebudeš tak úspěšný a vážený, jako byli oni!“ křičela na něj Tamara vztekle.

„Předci nebo zadci, to je mi jedno. Až tyhle patlaniny budou moje, tak je hned prodám. Nesnáším ten humbuk kolem nich: GALERIE PŘEDKŮ! Abyste se z nich všichni nezbláznili!“ zasyčel jí do ucha a už utíkal pryč. Tamara jen slyšela, jak si výsměšně vyzpěvuje: „Přéédéék, záádéék.“